

Crucii Tale ne închinăm, Hristoase!

Duminica a treia din Postul Mare, închinată Sfintei Cruci, ne pune în fața minții și inimii noastre, îndemnul pe care Mântuitorul îl face tuturor celor care vor să-L urmeze. Adică, fiecare să se lepede de sine, să-și ia crucea și să urmeze Lui, pentru că cel ce voiește să-și scape viața o va pierde, iar cine își va pierde viața pentru Hristos și pentru Evanghelie, acela și-o va câștiga. Modalitatea prin care putem dobândi mântuirea este aceea de a ne uni cu Dumnezeu, pentru că cine va încerca să-și scape viața prin sine, cu propriile sale forțe și-o va pierde; iar cel care se va da rușinat pe sine lui Hristos, care este Izvorul vieții veșnice, chiar dacă își va jertfi propria sa viață, acela și-o va câștiga. În perioada Sfântului și Marelui Post al Paștilor suntem chemați la o astfel de mărturisire cu viața, adică cu faptele nu numai cu vorba, la o sfințire a acestui timp prin post și pocăință, dezlipindu-ne și despățimindu-ne de tot ceea ce este rău în viața noastră, păcat și patimă egoistă, unindu-ne cu Hristos prin rugăciune și fapte bune. Cine renunță la voia sa egoistă, pentru a urma voia cea sfântă a lui Hristos, lăsând felul său păcătos de viață, el își pierde viața păcătoasă, pentru ca în felul acesta să dobândească o nouă

viață, mântuindu-o, chiar dacă va trebui să treacă și el prin moarte, însă moartea lui este o predare deplină lui Hristos este o trecere la viața cea veșnică: „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață” (Ioan 5, 24). Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu făcut Om, pentru noi oamenii și pentru mântuirea

noastră, și-a asumat de bună voie Crucea, pe care a sfințit-o cu sângele Său, devenind astfel altarul de jertfă pe care El S-a jertfit din iubire pentru mântuirea neamului omenesc. Sfânta Biserică învață că Domnul nu S-a ferit de cruce, ci a primit-o de voie, arătând dragostea Sa și a Tatălui pentru oameni, dându-și viața pentru noi, primind în Sine moartea ca om, să o învingă prin înviere, ca să ne dea și nouă putere să biruim moartea cu puterea Sa și să înviem. „Crucii Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o mărim” Sfântul Apostol Pavel zice: „Cuvântul crucii pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18). În acest sens părintele Stăniloae spune: „cine disprețuiește Crucea lui Hristos, dacă nu cel ce fuge de El și de Cruce? Dar acesta nu urmează lui Hristos, ci este alipit de cele ale lumii”. În învățătura creștină ne arată că viața pământească este scurtă, și durerile ei sunt prea mici în raport cu viața veșnică care ne așteaptă. Să suportăm suferința cu bărbăție creștinească, căci prin suferință se curăță sufletul de rugina păcatelor și așa vom intra în Împărăția lui Dumnezeu cum au intrat toți sfinții Lui. *Bucură-te, Sfântă Cruce!*

Rugăciune și credință

Rugăciunea este convorbirea sufletească a omului cu Dumnezeu. Înaintea Bunului Dumnezeu, rugăciunea este o taină, ea este maică și împărăteasă peste toate faptele bune. Modul nostru de a comunica cu Dumnezeu este rugăciunea. De aceea, dacă vrem să vorbim cu Dumnezeu, rugăciunea trebuie să fie o stare permanentă a minții și a inimii noastre. Rugăciunea neîncetată și mulțumirea față de Dumnezeu pentru toate câte ni se dăruiesc, fac parte din firescul vieții. Dacă omul nu mulțumește lui Dumnezeu pentru fiecare lucru, nu poate nici să se roage, nici să trăiască viața duhovnicească. Rugăciunea este ridicarea minții și a voii noastre către Dumnezeu. În timpul rugăciunii ne închinăm, însemnându-ne cu semnul sfintei cruci, făcând metanii, stăm în genunchi, spre a spori evlavia noastră lăuntrică. Mai ales în timpul postului trebuie intensificată rugăciunea, deoarece postirea noastră este incompletă fără rugăciune. Cea mai sigură și cea mai potrivită cale în urcușul spre desăvârșire al creștinului este rugăciunea, deoarece este maică a virtuților. Postul și rugăciunea sunt armele cu care creștinul luptă pentru dobândirea libertății duhovnicești. Postul Mare este vremea rugăciunii și a pocăinței. Prin rugăciune, omul se pregătește pentru întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfintele Taine și tot prin rugăciune o și întreține, printr-o stare de smerenie și de pocăință. Aceasta, pentru că prin înseși cuvintele rugăciunii, cerem mila lui Dumnezeu și iertarea păcatelor și ne recunoaștem starea de păcătoșenie. După mărturisirile Sfinților Părinți, rugăciunea bineplăcută înaintea lui Dumnezeu este cea împlinită de creștin cu toată ființa sa. Pentru aceasta este nevoie ca el să aibă minte, inimă și credință puternică, ca să-L preamărească, să-i mulțumească și să-i ceară tot ceea ce El consideră că-i este de folos. Și acestea pentru că rugăciunea este convorbirea omului cu Dumnezeu și cea mai sigură cale de desăvârșire a oricărui creștin. Rugăciunea trebuie să fie scurtă, simplă și constantă. Ea poate fi și o atitudine lăuntrică, o îndreptare a sufletului către Dumnezeu în deplină tăcere. Rugăciunea stă în a-ți împreuna cugetul cu evlavie, cu străpungerea inimii, cu mărturisirea păcatelor și cu suspine nevăzute și cu o dispoziție nepătimașă câștigată prin deprindere și care răpește mintea prin dragoste desăvârșită spre înălțimea spirituală. Ea este, prin excelență, un act de credință în Dumnezeu. Mai ales acum, în timpul postului, ne gândim și practicăm cu mai multă intensitate rugăciunea, pentru că fără ea postirea noastră este lipsită de conținut. Miezul postirii noastre este rugăciunea, care ne aduce la comuniunea cu Dumnezeu și astfel postul și rugăciunea ne fac să trăim bucuria duhovnicească a Raiului. Omul care a gustat bucuria lăuntrică a rugăciunii va dori să fie neîncetat împreună cu Domnul, ca să poată sta de vorbă cu El. Să ne rugăm și noi în timpul postului: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta...” (Psalm 140, 2).

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE VIAȚA DUHOVNICEASCĂ

Întrebare: Care este rolul duhovnicului în post?

Răspuns: „Nu este bine ca omul să fie singur”, a spus Dumnezeu. Și a făcut-o pe Eva, să-i fie ajutor potrivit. Când este vorba de vindecarea sufletului sau aprofundarea relației cu Divinitatea, nici aici omul nu este bine să fie singur. Pentru că vine diavolul și îi dă omului tot felul de gânduri ciudate în cap legate de credință: „ba, că e sfânt și că nimeni nu e mai mare ca el”, „ba, că darurile date de Dumnezeu pentru a fi de folos celorlalți sunt obținute prin propriile puteri și că poți face averi cu ele”, și multele asemenea. Și atunci, și aici, omul are nevoie de o călăuză. De cineva care să-l oprească sau să-i dea curaj să meargă mai departe atunci când trebuie. Această călăuză spre mântuire și sfințenie este duhovnicul. El este părintele spiritual și cel care are cheia la tainele plăcute sau neplăcute ale sufletului nostru. Uneori ne cunoaște mai bine decât ne știu părinții biologici. Un duhovnic bun ne dojenește și ne mustră când greșim cu bună știință, plânge și se roagă alături de noi când trecem prin încercări și ispite și se bucură cu tot sufletul de reușitele noastre. Iar atunci când trecem pragul Bisericii, ne întâmpină cu bucurie. Acesta este duhovnicul: crește alături de noi, scade alături de noi, răspunde pentru noi în fața lui Dumnezeu. Mare responsabilitate are!

Întrebare: De ce smerenia este numită cununa postului?

Răspuns: Postul este calea spre înviere, momentul central al vieții noastre de creștini. Dacă am postit un pic, ne-am rugat un pic, am mai făcut și ceva bun în jurul nostru, atunci nici Dumnezeu nu ne lasă fără răsplată. Însă, nici diavolul nu stă locului și creează situații în care să ne mândrim cu ceea ce am făcut. Colegi, prieteni care se miră și ne laudă pentru că am ținut post, alți cunoscuți care vin și ne spun că noi suntem „sfinți” și să le dăm sfat, și altele asemenea. Mai că ne vine să ne ridicăm de la pământ, avem inima cât pâinea de mare. Asta este mândria: păcatul care a aruncat îngerii din cer! Dacă cădem în capcana de a asculta și de a ne mândri, am pierdut tot ce am realizat în acest post. Când apar astfel de situații, tăiați rapid elanul celor care vă laudă spunând că nu ați făcut mare lucru sau mutați discuția grupului spre altceva. Să nu lăsăm gândurile de mândrie să-și facă cuib în mintea și sufletul nostru. Tot ce realizăm bun (postul, rugăciunea, milostenia - faptele bune) trebuie să fie precum băutul apei: nu putem trăi fără apă, dar ați mai auzit pe cineva mândrindu-se sau laudându-se că a băut apă?!

Întrebare: De ce ne este rânduit postul?

Răspuns: Pentru a ne aminti mai bine originea noastră. Ca să ne amintim că nu suntem doar rodul pământului, ci al cerurilor. Ca să ne aducem aminte că suntem neam ales, și că Tatăl nostru este însuși Împăratul cerurilor și al pământului. Pentru ca să ne întoarcem mintea de la toate grijile zilnice și să cugetăm la ceea ce e principal și cu adevărat contează. Ca să ne amintim originea noastră, adevărata noastră cale și adevărata noastră patrie. Să ținem post, fiecare cât poate, și de fiecare dată să ducem postirea mai mult timp. A ține post se învață. Nimeni nu se naște postitor. Și este și mai bine dacă am ajuns la această hotărâre fără a fi forțați de vreo boală grea sau de vreun necaz în familie. (va urma)

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Marti 2 aprilie	17:00	Spovedanie
Miercuri 3 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 4 aprilie	17:00	Spovedanie
Vineri 5 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 6 aprilie	07:00 -	Sfânta Liturghie
	09:30	Pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie
Duminică 7 aprilie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:30	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Păcatul vorbirii de rău

Spovedindu-se într-o zi o femeie, zise ea duhovnicului: „Părinte, nu cred că păcatul clevetirii este chiar atât de greu. Mai vorbesc și eu de rău pe una, pe alta”. Atunci părintele îi zise: „Mergi acasă, ia o pernă și până la biserică să arunci toate penele din ea”. Zis și făcut. Femeii i s-a părut ușor canonul, dar nu l-a înțeles. După ce a făcut asta, a mers la părintele care i-a zis: „Acum du-te și culege penele împrăștiate”. „Este imposibil părinte! Bătea vântul și le-a risipit pe toate”. „Vezi, fiica mea duhovnicească, tot așa e și cu cuvintele rele. Odată spuse nu le mai poți întoarce. Ele sunt foarte periculoase și de aceea trebuie să te oprești de la acest păcat”.

S-a făcut singur...

Un om care nu credea în Dumnezeu, avea întotdeauna obiceiul să spună că soarele, pământul, universul s-au făcut singure. Totul este din nimic. Într-o zi s-a dus în vizită la un prieten, care, spre deosebire de el, credea în Dumnezeu. Necredinciosul a văzut pe peretele prietenului său un tablou foarte frumos, și l-a întrebat: „Cine a pictat tabloul acesta?”. „Nimeni”, răspunse vecinul. „Cum nimeni?”. „Uite așa. S-a pictat singur, s-a urcat singur pe perete și acum este aici”. „Vorbești fără sens, vecine!”, spuse ateul necăjit. „Ba nu. Dumneata îmi spui la fel, că toate s-au făcut singure și că Dumnezeu nu există. Dacă este așa, trebuie să mă crezi că tabloul s-a făcut singur”. Necredinciosul și-a plecat capul și, din ziua aceea, n-a mai zis că nu există Dumnezeu.

Conștiința

Pe un câmp, doi muncitori lucrau de zor, supravegheați de stăpânul lor. Un muncitor era credincios, iar unul necredincios. Odată stăpânul lor pleacă, lăsându-i să muncească singuri. Atunci, cel necredincios zise: „Hai să stăm și să ne odihnim, că stăpânul a plecat”. Credinciosul i-a răspuns: „Al meu e încă aici” și duse mâna spre cer. Atunci necredinciosul a înțeles că cel ce crede în Dumnezeu nu depinde de oameni.

Mare lucru-i să fii om

Un om bogat, dorind să-și facă o casă, a angajat un zidar. L-a plătit și l-a lăsat singur să lucreze, el plecând într-o țară străină. În lipsa stăpânului, zidarul a început să-l înșele. Folosea ciment mai ieftin și mai slab, cărămida o puneă bucăți, zidurile le-a făcut mai slabe etc. Când s-a întors stăpânul, cunoscând că a fost înșelat și dorind să-i dea o lecție zidarului, i-a zis: „Prietenule, te știu om sărac și nevoiaș. Această casă am făcut-o pentru tine. Ia-o de pomană”. Atunci zidarul și-a dat seama cât valorează să fii om.